

ligt for en Underofficer at komme ud af det med 2 Kr. Det er hentet fra gammel Tids Skik, at man har gjort en saa urimelig stor Forskel paa en Underofficers og en Officers Lefvofod, saa stor er den ikke mere, det er meget langt fra! Jeg antager, der heller ikke behøves mere end at gøre Ministeren opmærksom paa dette Forhold, for at Dagpengene kunne komme til at staa i et nogenlunde rimeligt Forhold til de hafte Udgifter. En Underofficer paa Mønstringsrejse vil give omtrent 2 Kr. til Natteherberge, saa der nu ikke er noget at leve af. Man kan ikke forlange, at han — hvad man maaske har tænkt sig i gamle Dage — skal gaa til de allertarveligste Steder, der overhovedet findes, det er ikke Meningen i vore Dage.

Saa er der endnu et Forhold vedrørende Dagpengespørgsmaalet, siden vi nu ere ved det, som jeg vil henstille til Ministeren. Der er mange af den Art Forhold, som i Tidens Løb ere blevne abnorme, idet de ere blevne forkludrede i Kraft af den stærke Tilbøjelighed, der har været i Administrationen til altid at staa overfor denne Forsamling med de mindst mulige Krav. Det er nu en Gang ikke altid muligt, naar man vil have velordnede Tilstande. Der er f. Eks. Forholdet med Hensyn til Forstærkningsofficererne. Naar jeg, der endnu har den Ære at staa i Forstærkningen, skal gøre en Mønstringsrejse til Aarhus, hvor min nominelle Garnison er, faar jeg hverken Godtgørelse for Rejsen eller Dagpenge, medens jeg ligger i Aarhus, thi jeg hører til Garnisonen der, og naar man indkalder Forstærkningsofficererne til Tjeneste her til København, saaledes som i dette Efteraar, faar jeg heller ingen Dagpenge, fordi jeg bor i København. Enhver maa indrømme, at der i dette Forhold er noget abnormt. Naturligvis er det ifølge min private Villie, at jeg bor i København, men da det er tilladt i Henhold til de givne Bestemmelser, er det ikke en Naadessag. Jeg mener derfor, at enten skulde jeg have Dagpenge, naar jeg er i Aarhus, eller her, naar jeg indkaldes til Øvelser her. Jeg kan ikke forstaa, at det nægtes mig begge Steder. Jeg maa desuden gøre opmærksom paa, at sidste Gang, jeg var inde her til saadanne Manøvrer, hvor vi vare 3 af samme Kategori, fremkom der den Kuriositet, at af os fik de to, der boede paa den anden Side Bommen i Hellerup, 8 Kr. om Dagen, medens jeg, der boede paa denne Side, intet fik. De to trøstede mig med, at jeg kunde

bedst undvære disse Kroner, jeg havde jo Rigsdagen, sagde de. Ja, jeg henstiller dette til Ministeren; han vil forstaa, at jeg nævner dette for at illustrere det absolut abnorme i disse Forhold. Et af Stederne maa man nemlig faa Dagpenge, hvis der skal være nogen Mening i det, og det skal der jo.

Saa har jeg kun en Bemærkning at gøre overfor de i øvrigt meget velvillige Udtalelser fra den højtærede Minister, angaaende Foreningen af Officerer udenfor aktiv Tjeneste. Jeg havde tilladt mig at henstille til Ministeren, at man ikke, som det skete i Aar, burde fratage dem det Øvelsesapparat, de hidtil have haft den korte Tid, disse Officerer frivillig samle sig om Sommeren, — jeg tror det er 4 Dage —, at man altsaa ikke burde nægte dem det ad Aare. Jeg henstiller frendeles til Ministeren, om det ikke var muligt at imødekomme Foreningen paa dette Punkt. Ministeren har ikke Uret i den Bemærkning, som blev fremført, og som gik tilbage paa Generalinspektøren, at det naturligvis ikke er den bedste Kommando for Rekrutterne. Det er sandt, men naar det kun drejer sig om en Dag for hver af disse Batailloner i Løbet af Sommeren, spiller det ingen Rolle for dem, medens det spiller en meget større Rolle, end den højtærede Minister synes at tro, for selve Foreningen. Ministeren siger, at naar de kun komme til at kommandere en enkelt Gang, kunne de ikke faa noget synderligt ud af det. Det er en Fejltagelse, thi for at kommandere den ene Gang, maa de gøre et meget stort forberedende Arbejde, og alle de mange andre, som ikke skulle kommandere — disse gamle Karle, som kommer ind for frivilligt at prøve, hvad de have husket af, hvad de have lært i den Tid — følge med med den allerstørste Interesse, med en saadan Interesse, at ogsaa de sætte sig ind i Sagen derved. Naar man fratager dem denne Øvelse, som ganske vist kun en enkelt Gang kan udføres af hver enkelt af dem, fratager man dem en Stimulans, som er højst nødvendig, og som er en usædvanlig god Spore for hele deres Arbejde. Det er det ene, jeg vil sige. Det andet er, at selv om Ministeren har Ret, vil han vel kunne forstaa mig, naar jeg udtaler, at mange af de gamle — det gælder nærmest Oberstløjtnanter i Forstærkningen — ville sige som saa: Naar vi fra vort Standpunkt ikke en Gang kunne faa den Smule Øvelse til at holde os i Træning, er der ikke megen Grund for os til at holde sammen paa denne Forening,